

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap XII. Barlaam multa sanctioris vitæ genera filio Regis proponit ac de instituti monastici laude multa in medium affert. Ac demum per elegantem parabolam, quo pacto mundi voluptates fugiendæ sint, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

BARLAAM MVLTA SANCTIO-
 nis vita genera filio Regis proponit. ac de in-
 stituti monastici laude. multa in medium
 affert. Ac demum per elegantem parabe-
 lam, quo pacto mundi volupta-
 tes fugienda sunt
 ipsi osten-
 dit.

CAPVT XII.

AD hæc autem Iosaphat: dixit: Qua-
 nam igitur ratione seipsum quispiam
 post baptismum ab omni peccati labe
 purum seruabit? Nam etsi peccantibus,
 ut ipse ais, pœnitentia patet, tamen la-
 bore & fatigatione, ac fletu & luctu o-
 pus est: quæ quidem eiusmodi mihi es-
 se videntur, vt non ea multi facilè con-
 sequi possint. Quocirca viam potius
 nancisci cuperem, qua sincerè, atq; ex-
 actè Dei præcepta seruarem, nec ab ijs
 deflecterem, nec post priorum peccato-
 rum veniam impetratam, suauissimum
 illum Dominum ac Deum ad iracun-
 diam prouocarem.

*Innocentia
 melior pœ-
 nitentia.*

Respondit autem Barlaam: Rectè
 hæc dixisti, Domine mi ac Rex, atq; hoc
 mihi pergratum est. Verum arduum est,
 ne dicam impossibile, vt quispiam in
 igne

*Difficile
 est inter
 mundi tu-
 multus sa-*

*luti stude-
re.*

Matt. 6.

1. IOAN. 2.

igne versetur, nec tamen fumo offundatur. Eodem item modo arduum est, ac perquam difficile, vt qui huiusce vite negotijs tanquam vinculis quibusdam astrictus tenetur, eiusq; curis, ac tumultibus distinetur, atq; in opibus ac delictijs viuit, sine vlla inflectione, mandatorum Dei viam peragret, purumq; seipsum atq; incolumem ab ijs seruet. Ait enim Dominus: *Nemo potest duobus Dominis seruire. Aut enim vnum odio habebit, & alterum diligit: aut vni adhaerbit, & alterum contemnet. Non potestis Deo seruire, & mammona.* Quin etiam charus ipse discipulus Ioannes, Euangelista & Theolog. in Epistola sua ait: *Nolite diligere mundum, neque ea, qua in mundo sunt. Quoniam omne quod est in mundo, aut concupiscentia carnis est, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vita, qua non est ex Patre, sed ex mundo est. Et mundus transit, & concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem Dei, manet in aeternum.*

1. 14.

Hac igitur cum diuini ac diuinitus inspirati Patres nostri animaduertissent, atq; illud Apostoli audissent, quod *per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum caelorum*, in id omni animi contentione incubuerunt, vt post baptismum

ptissimum, immaculatum ac labis omnis
 expers incorruptionis indumentum
 conseruarent. Ac proinde quidam eo-
 rum alterum etiam baptismum insu-
 per assumpserunt, hoc est, eum, qui in
 sanguinis profusione, ac Martyrio fi-
 tus est. Baptismus enim hic quoque ap-
 pellatus est, & quidem præstantissimus,
 ac summa veneratione dignus. Neque
 enim posterioribus peccati sordibus in-
 quinatur. Quem etiam Dominus meus
 accipiens, baptismum meritò nuncupa-
 uit. Deinde ipsius imitatores effecti, pri-
 mum quidem ipsius spectatores, & dis-
 cipuli, atque Apostoli, deinceps autem
 vniuersus sanctorum Martyrum cho-
 rus, idolorum cultoribus, regibus, ac ty-
 rannis seipos pro Christi nomine obji-
 cientes, omnia suppliciorum genera su-
 stinuerunt, feris videlicet obiecti, atque
 igne cremati, & gladijs obruticati. Cum-
 que præclarâ confessionē edidissent, &
 que præclarâ confessionē edidissent, &
 cursum consummassent, ac fidē serua-
 sent, iustitiæ palmâ cōsecuti sunt, Ange-
 lorū contubernales, & Christi cohære-
 des effecti. Quorum virtus vsque adeo
 emicuit, ut in omnem terrâ eorum sonus
 exierit, & in fines orbis terræ fulgor eorum,
 quæ rectè cū virtute gesserunt, rutilarit.
 Horum non verba duntaxat, & opera,

*Martyrii
 baptismus
 omnium
 præstantis-
 simus.*

96.

Psalm. 121.

G 2 led

sed ipse quoq; cruor, & ossa, omni sanctitate plena sunt. Demones namq; per vim in fugam vertunt: atq; ijs, qui cum fide accedunt, incurabiles, alioqui morbos profligant. Quin vestes quoq; ipsar, & si quid aliud ad pretiosa eorum corpora propius accessit, omnibus venerationi sunt.

**Vides, O Heretice, quod sanctorum Martyrum sanguis, ossa, vestimenta, & quidquid eorum pretiosis adharet corporibus, omni creatura veneranda sunt, Demones eijciunt, & insanabilium languorum sanitatem praestant. Sed & Sanctorum Martyrum reliquias venerandas esse docet B. Augustinus, exemplo reliquiarum B. Stephani, in Epist. 151. ad Quirianum.*

De quibus longa oratione mihi opus esset, si praeclara eorum facinora sigillatim exponere vellem. Posteaquam autem crudeles illi ac belluini tyranni miserè, ut eorum improbitas merebatur, perierunt, persecutioq; finem accepit, ac pij Imperatores totius orbis imperio potiti sunt, succedentes alij, ac Zelum illum, diuinamq; cupiditatem sibi imitandam proponentes, eodemq; timore fauciam animam habentes, illud optimè secum considerabant, atque spectabant, ut ab omni spurcicie puram animam

nam
miru
farum
rent,
inqui
autem
mand
se pra
torum
tum
bus a
bant,
uerfu
aciu
bus r
mici
ctisq
soli
fese
fici
In so
& sp
ipso
bus
tes,
toru
imp
ctio
earu

nam ac corpus Deo exhiberent: sic nimirum se comparantes, vt omnes vitiosarum affectionum actiones amputarent, seiplosq; *ab omni carnis & spiritus inquinamento* repurgarent. Quoniam autem hoc non alia ratione, quam per mandatorum Christi obseruationem, se præstari posse intelligebant, mandatorum porro obseruationem ac virtutum cultum in medijs mundi tumultibus agrè consequi se posse perspiciebant, nouum quoddam atq; ab alijs diuersum vitæ genus sibiipsis instituerunt, ac iuxta diuinam vocem relictis omnibus rebus, hoc est parentibus, liberis, amicis, cognatis, opibus, delicijs, cunctisq; mundi commodis contemptis, in solitudines, tanquam exules quidam, sese contulerunt, egentes, angustiari, afflicti, quibus dignus non erat mundus. In solitudinibus errantes, in montibus, & speluncis, & in cauernis terræ: ac seiplos ab omnibus terrenis iucunditatibus & voluptatibus procul remouentes, atq; ad eò panis etiam & vestimentorum graui penuriâ laborantes.

Quod vt facerent, duplex eos causa impellebat, altera, vt vitiosarum affectionum materias minimè cernentes, earum cupiditates radicitus ex animis

2. Cor. 7.

Cur mo-

nastica vi-

ta à pijs vi-

ris susce-

pta.

Religiosi

nouam vi-

tam elega-

unt.

Duplex
motuum
monacho-
rum prisco
rum.

suis euellerent, earumque memoriam
obliterarent, ac diuinarum, & caele-
stium rerum amorem & desiderium in
se ipsis insererent: altera, ut, per afflictio-
nem corpus conficerent, animo que ad
voluntate Martyres effecti, ea gloria
quam ij, qui Martyrio perfuncti sunt,
obtinere, minimè carerent, verum cum
ipsi quoque, quantum in se esset, Christi
passionem expressissent, ipsius quoque
regni participes essent. Ad hunc igitur
modum optima consideratione adhibi-
ta, monasticam, ac solitariam vitam
consecrati sunt.

* Tu qui dicis antiquos Monachos non es-
seruisse qua nostri nunc seruant, in victu,
vestitu, conuersatione, pœnitentia, & alijs
religionis institutis, lege totum hoc caput:
& videbis quam sit arrogans totum hoc
mendacium tuum. Pro quo etiam vide D.
Basilium de constitutionibus monasticis, &
in regulis contractioribus, ac de institutio-
nibus Monachorum. Nec non B. Ephrem,
in tractatu de compunctione cordis.

Monasti-
ca vita
quoddam
martyrii
genus est.
Vides ha-
tam agebant. Sicq; virtutem colentes,
omnem

omnem carnalem consolationē & quietem ad extremum vsque repudiarunt, crudis olerib⁹, & herbis, aut pomis, aut etiam sicco ac durissimo pane vitā tolerantēs: nec suauium ciborum qualitati duntaxat nuncium remittentes, sed præ exuberanti quadā continentia magnitudinē animi sui ad ipsam quoq; quantitatem extendentes. Tantulum enim duntaxat, etiam ex ipsis vilibus, maximeque necessarijs cibis, percipiebant, quantum ad tolerandam famem satis esset. Quidam enim eorum integram hebdomadam per inediam transigētes, Dominico demum die cibum admitterebant. Quidam bis tantum hebdomada quaq; ipsius meminerant. Alij alternis diebus sub vesperam edebant, sic vt cibum duntaxat degustarent: precibusq; ac vigilijs propemodum cum Angelis quoque certantes, atque auri & argenti possessione, emptionibusq; & venditionibus prorsus valere iussis, inter homines omninō se esse obliuiscabantur.

Inuidiæ autem & animi elationi, quæ potissimum bonorum operum comites esse solent, locus inter eos nullus erat. Neque enim is, qui in vitæ monasticæ exercitationibus inferiorem locum tenebat, aduersus eum, cuius illustrior

*retice ad
quid inten
derunt an
tiqui mo
nachi.*

*Ecce in
monachis
veteribus
ciborum
delectus.*

*Vide mirā
abstinen
tiā, leiu
nia, oratio
nes, & vi
gilia, Pau
luntariā,
& vita in
nocentiā,
in eisdem.*

*gilia, Pau
luntariā,
& vita in
nocentiā,
in eisdem.*

*Invidia
& Super-
bia Reli-
gionis ho-
fes.*

virtus erat, liuoris cogitationem in animum admittebat: nec rursus eum, qui virtutibus pollebat, arrogansia & fastus aduersus imbecilliores efferebat, atque in hanc fraudem impellebat, ut proximum nihil penderet, aut dereligiola exercitatione gloriaretur, ob eaque, quæ cum laude præstitisset, magnificè, atque arroganter de se sentiret. Nam qui virtute alterum antecellebat, id totum non suis laboribus, sed Dei virtuti ascribens, humili mente hoc sibi persuadebat, se nihil omnino efficere, verum multo plura sibi præstanda esse, iuxta illud quod ait Dominus: *Cum feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis, dicite, Serui inutilis sumus: quæ debuimus facere, fecimus.* Ac quidam etiam hoc sibi persuadebant, se ne ea quidem vllomodo fecisse, quæ ipsis à Deo præcepta essent, verum multo plura esse, quæ sibi deessent, quam quæ iam præstitissent.

*Ausum accusator est
suis.*

Rursus is, qui in religiosa exercitatione, ob corporis fortassè imbecillitatem, inferior erat, se ipsum nihil pendebat, ac miserum dicebat, animi scilicet ignauia, ac non naturæ imbecillitati defectum suum assignans. Ita alij alijs, atque

atque omnes omnibus modestiores se præbebant.

Inanis porrò gloriæ affectus, aut hominibus placendi studium, quoniam tandem pacto in illis inesset, quippè qui hac de causa orbem fuga reliquerant, atque in desertis morabantur, ut virtutes suas non hominibus, sed Deo, à quo virtutum quoque præmia sperabant, demonstrarent. Illud quippè probè norant, religiosa exercitia, quæ inanis gloriæ causa obeuntur, mercede carere: ut quæ non Dei, sed humanæ laudis causa fiant. Ac proinde huiusmodi homines duplici detrimento afficiuntur: dum nimirum corpus conficiunt, nec tamen mercedem vllam ferunt. Qui autem cælestis gloriæ desiderio flagrant, atque ad eam omni celeritate contendunt, terrenam omnem & humanam aspernantur.

Ex huiusmodi porrò hominibus alij sic degunt, ut in secessu ac solitudine pietatis certamen obeant: & ab hominum contubernio per omne vitæ tempus sese remoueant, atque ad Deum appropinquent. Alij procul inter se constructis ædiculis, Dominicis diebus ad vnam & eandem Ecclesiam pergunt, ac divina mysteria, hoc est incrementum

Cur Monachi de mundo fugiebant.

Opera quæ laudis humanæ studio fiunt, mercede carent.

Eremitæ.
101.

Effectus Eucharistiæ.

G 5 puri

174 BARLAAM ET IOSAPHAT

puri corporis, ac pretiosi sanguinis Christi sacrificium, percipiunt: quod quidem Dominus pijs in peccatorum remissionem, ac tum animi, tum corporis illuminationem & sanctificationem donauit. Atque diuinorum oraculorum exercitatione, mirabilibusq; consilijs & cohortationibus mutuo sepe facientes, & occulta hostium bella pacificantes (ac quis videlicet luctandi ad huc ignarus ab ijs superetur) domum rursus singuli redeunt, virtutis meliorum suorum fauis studiosè recordantes, suauissimumque fructum ac cœlesti mensa dignum, excolentes. Alij autem canobiticam vitam consecrantur.

Monachorum in desertis consuetudo.

Vide hic descriptiō morem viuendi nostrorū monachorū.

Monachorum obedientia. Gal. 2.

Qui quidem maximo numero in uinum coacti, vnius Præfecti atque Antistitis (qui omnibus virtute præstat) imperio seipso subdunt: ac voluntatem suam obedientiæ muerone profus truncantes, seque velut emptitia mancipia vltro reputantes, non iam sibi ipsi viuunt, sed ei, cui ob Christi amorem se se submiserunt, vel, vt apertius loquar, viuunt iam non sibi ipsis, *viuit autem in his Christus*, quem rebus omnibus abiuratis secuti sunt. Nam in hoc deum secus à mundo consistit, vt pro-

pter

pter earum rerum, quæ natura subli-
 miores sunt, cupiditatem, voluntarium
 sui ipsius odium quispiam concipiat, ac
 naturam abiuret. Hi igitur Angelorum
 instar in vita versantur, Psalmos videli-
 cet & Hymnos concordibus animis
 Domino canentes, & Confessorum no-
 men propter obedientiæ certamina ob-
 tinentes. In quibus etiam Domini-
 cum illud Oraculum expletur. *Vbi
 cunque fuerint duo vel tres congregati in
 nomine meo, illic sum in medio illorum.*
 Quibus verbis, non hoc duntaxat nu-
 mero eos, qui in ipsius nomine congre-
 gantur, circumscripsit, verum per duos
 aut tres indefinitum numerum signifi-
 cavit. Nam siue pauci, siue multi, ob
 sanctum ipsius nomen in vnum conue-
 niant, eique ardenti amore cultum
 adhibeant, illic eum in medio seruo-
 rum suorum adesse minimè dubita-
 mus.

**Catalogus virtutū omnium in antiquis
 Monachis: in quibus etiam fuerunt, quæ
 sunt in nostris: videlicet, Ieiunia, Oratio-
 nes, Vigilia, Lachrymæ, Luctus, Mansue-
 tudo, Silentium, Paupertas, Castitas, Pru-
 dentia, Humilitas, & Charitas perfecta.*

**Per hæc exempla, & per huiusmodi
 coitiones & actiones, terreni cœlitū vi-*

*Quid sit se-
 cedere à
 mundo.*

*Cœnobita
 Psalmis &
 Hymnis
 unanimit-
 ter Deum
 laudant.*

Matt. 18.

*Virtutes
Sanctorū.*

tam imitati sunt : vt qui in ieiunijs, precibus ac vigilijs, in calētibus lachrymis & luctu ab omni animi distractione libero, in peregrinatione ac mortis memoria, in lenitate animique affectu, ira, invidia, iracundia remoto, in labiorum silentio, in paupertate atq; inopia, in castitate ac pudicitia, in humanitate & quiete, ac deniq; in perfecta erga Deum & proximum charitate præsentis vitæ curriculum confecerint, Angelosque moribus

Miracula.

expresserint. Ob eamque causam Deus miraculis, ac signis, varijsq; virtutibus, eos exornauit, effecitq; vt admiranda eorum vitæ rationis sono, ipsi quoque orbis terrarum fines personent.

*Antonius
Monasti-
ca vita
princeps.*

Ac si vnus ipsorum, hoc est Antonij, qui etiam monasticæ vitæ auspex ac princeps extitisse dicitur, vitam tibi figillatim exponerem, nimirum ex vna arbore fructum eorum, qui eiusdem generis ac speciei sint, dulcedinem prorsus intelligeres, quodnamque ille exercitationis religiosæ fundamentum iecit, & quodnam fastigium struxit, & quantas à Saluatore gratias consecutus est. Plerique etiam alij post eum eodem certamine perfuncti, ad eadem coronas, & eadem præmia perueniunt.

Beati

Beati certè illi ac ter beati, vt qui Dei *Descriptio*
 amore flagrarunt, atque ob ipsius cha- *vita mo-*
 ritatem omnia pro nihilo duxerunt. Si *nastica.*
 quidem lachrymas profuderunt, diu- 1.
 que ac noctu, in luctu versati sunt: vt
 perpetuam consolationem adipisce-
 rentur. Seipos vltro depresserunt: vt 2.
 illic in altum attollerentur. Carnes 3.
 suas fame ac siti & vigilijs confecerunt: vt illic Paradisi delitiæ & exul-
 tatio ipsos exciperent. Spiritus sancti 4.
 tabernaculum per cordis puritatem
 extiterunt, quemadmodum scriptum
 est, *Inhabitabo in ipsis & inambulabo.* 5
 Seipos mundo crucifixerunt: vt ad 2. *Cor. 6.*
 CHRISTI dexteram starent. Lumbos *Ephes. 6.*
 suos in veritate succinxerunt, atque *Matt. 25.*
 in promptu semper lampades habue- 6.
 runt, immortalis Sponsi aduentum ex-
 pectantes.

Nam cum mentis oculis præditi es-
 sent, horrendum illum diem semper
 prospiciebant: atque tum futurorum
 bonorum, tum futuri supplicij con-
 templationem ita in corpore defixam
 gerebant, vt ab ipsa nunquam diuel-
 lerentur. Atque hic laborare studue-
 runt, vt sempiternæ gloriæ compotes
 essent. Perturbationum expertes, non
 secus atque Angeli, fuerunt: ac nunc,

cum illis, quorum vitam imitati sunt, choreas agunt Beati illi, ac ter beati; quoniam firmis mentis oculis presentium rerum vanitatem, atque humanæ prosperitatis incertitudinem & inconstantiam perspexerunt, eaque reiecta, sempiterna bona sibi ipsis condiderunt, ac vitam eam, quæ nunquam occidit, nec morte interrumpitur, arripuerunt.

Hos igitur admirandos & sanctos viros, nos quoque indigni ac despicabiles, imitari studemus. Verùm eorum vitæ cælestis fastigium minimè assequimur, sed pro infirmitatis nostræ ac miseræ facultatis modulo eorum vitam exprimimus. Atque ipsorum habitum gerimus, etiam si opera non assequamur. Etenim diuinam hanc professionem peccatum propulsare, atque incorruptionis per diuinum baptisma nobis concessæ sociam & opitulatricem esse perspectum habemus. Ac beatorum illorum virorum sermonibus adducti, caducas atque interitui obnoxias huius vitæ res magnopere condemnamus, in quibus nihil firmum & æquabile, quodque eundem semper statum retineat, inueniri potest, verùm omnia vanitas sunt, & afflictio spiritus, multas

*Atq; ipso
rum habi-
tum geri-
mus, hoc
dicit, quia
certus et-
iã illo tē-
pore erat
Monacho-
rum habi-
tus.
Vanitas
verum hu-
ius vite.
Eccl. 5.*

temporis puncto mutationes ferens: Siquidem insomnijs, & umbris, ac ventis aërem perflantibus, imbecilliora sunt. Quorum parua & breuis voluptas est, imò non voluptas, sed fraus quaedam & impostura peruerfitatis mundi, quem nullo modo diligere, verum potius ex animo odissè atque insectari docemur.

*1 Ioan. 2.
Mundus
fallax in
promissis.*

Ac sanè odio ac detestatione dignus est. Nā quicquid amicis suis dono dato, idem rursus animo irato eripit, atque omni bono spoliatus, ignominiaq; indutos, grauibusque sarcinis onustos ad sempiternam calamitatem transmittit. Et quos in sublime attollit extremæ humilitati atque afflictioni obnoxios quamprimum reddit, hostiumque suorū ludibrio exponit. Huiusmodi enim sunt ipsius beneficia: huiusmodi ipsius munera. Amicorum enim suorum hostis est, omnibusque, qui ipsius voluntatibus obsequuntur, insidias struit: Horrendum videlicet in modum eos, qui ipsi inuituntur, conturbans, & eorum, qui fiduciam suam in eo collocant, nervos omnes elidens. Cum stultis fœdus sancit, falsasque pollicitationes init: hoc tantum animo, vt eos ad se pertrahat. Illis autem sincero animo sese ad ipsum

*Mundus
amicorum
suorum
hostis.*

ipsum

ipsum adiungentibus, improbus ipse ac mendax esse comperitur, nihil eorum, quæ pepigerat, præstans.

*Mundi
inconstan-
tia.*

Nam cum iucundis cibis eorum fauces hodie deliniuit, cras eisdem hostibus suis deuorandos obijcit. Hodie Regem aliquem creat: & cras eundem in miseram seruitutem addicit. Hodie innumeris bonis florentem reddit: cras mendicum & mancipiorum mancipium. Hodie insignem coronam ipsius capiti imponit: cras ipsius faciem terræ allidit. Hodie ipsius collum splendidis dignitatum honoribus exornat: cras eundem ferreis catenis vinctum deijcit. Ad breue tempus omnium amorem ac beneuolentiam ipsi conciliat: aliquantò post autem eidem omnium odium, & execrationem constat. Hodie ipsum voluptate afficit: & cras eundem luctibus ac lamentis conficit. Quemnam autem etiam ipsis finem imponat, audi. Incolas enim gehennæ, eos à quibus adamatus est, miserandum in modum efficit. Hæc semper ipsius mens ac sententia est, hoc institutum. Nec eos, qui præterierunt, luget, nec eorum qui relictis sunt, commiseratione afficitur. Illis enim graui detrimento mulctatis, retribusque suis

*Mundus &
hic affligit
& aternū
cruciat.*

inclu-

inclusis, ad hos rursus artem suam transferre nititur, neminem videlicet, qui periculosos ipsius laqueos effugiat, esse cupiens.

Quamobrem eos, qui tam pestiferi ac crudeli domino seruiunt, qui que *Eleganti parabola* à bono ac benigno per summam demundiam mentiam seipso remouentes, rebus *matorum* presentibus inhiant & intabescunt, nec *stultitia* futura vlllo modo cogitant, verum ad *ostenditur* corporeas quidem voluptates sine vlla

intermissione sese conferunt, animas autem suas fame confici, & innumeris malis conflictari sinunt, homini à furentis Vnicornis facie fugienti similes esse censeo, qui cum clamoris ipsius sonum, atque horrendos mugitus ferre nequeat, magno impetu, ne ipsi in prædam cedat, aufugit. Dum autem celeriter currit, in ingentem quandam scrobem ruit, ac ruendo manus extendens, arborem quandam arripit, eamque arctissime retinet, atque gradu quodam affirmatis pedibus, placata deinceps omnia, atque ab omni periculo aliena esse arbitratur. Respicens autem, duos mures cernit, alterum candidum, alterum atrum, arboris illius, quam arripuerat, radicem perpetuo corrodescentes, iamque penè eam amputantes. Atque

insu-

insuper, coniectis in imam scrobem oculis, horrendum Draconem conspicit aspectu ipso ignem spirantem, ac totius oculis ipsum intuentem, horrendaque ipsi deuorando inhiantem. Ac rursus in gradu illo, cui pedes ipsius innitebantur, oculorum acie defixa, quatuor aspidum capita videt, è pariete, in quo consistebat, prominentia. Sursus autem oculos conuertens, nonnihil mellis ex arboris illius ramis stillans perspicit. Quocirca calamitatum earum, quibus vndique obsidebatur, & vrgebatur, ommissa consideratione, nimium quonam pacto externè quidem vnicornis vehementi furore percitus eum deuorare quæreret, ab inferiore autem parte acerbus draco eum deglutire vehementer expeteret, ac rursus arborea, quam arripuerat, iam iamque amputanda esset, pedes denique ipsius lubrico & infido gradui inniterentur. Horum inquam tantorum periculorum oblitus, in exigui illius mellis dulcedine percipienda seipsum occupauit.

Hæc eorum, qui præsentis vitæ ludibrijs intabescunt, figura est: cuius quidem explanationem protinus tibi exponam. Vnicornis igitur mortis typum gerit, quæ semper mortalium genus per-

*Vnicornis
Mors.*

persequitur, atque arripere contendit.

Scrobs autem mundus est, qui omnis generis malis ac mortiferis laqueis scaturit. Arbor ea, quam compressis manibus tenemus, & quæ à duobus muribus indefinenter arroditur, cuiusque hominis vitæ curriculum est: quod quidem per diei ac noctis horas absumitur & conficitur, ac paulatim ad excisionem accedit. Quatuor autem aspidēs, humani corporis super quatuor lubrica & instabilia elementa constitutionem designant: quicū immoderatē se habent, ac perturbantur, corporis compages dissolvitur. Adhæc igneus ille ac truculentus draco, horridum inferni ventrem adumbrat, qui eos suscipere gessit, qui præsentēs voluptates futuris bonis anteponunt. Mellis verò guttula distillans, mundi iucunditatem & dulcedinem significat, per quam ille amicos suos ludificans, eos salutis suæ prospicere minimè finit.

Scrobs
Mundus.
Arbor
Vita.
Mures
Nox &
Dies.
Aspides
Elementa.
Draco
Voluptas.